

Горан Горнака слушаше без де се намеси, защото думите на бега го ласкаеха и искаше да чуе още нещо от него. Исмаил бег го разбираше и унесено продължи:

— Тжй като гледам хората за какви дребни работи се смразяват — тежко ми пада на душа. Колко е живота, че да ти не остане време спокойна да ти е душата. А спокойствието според мене е там: да не вредиш други му, та и теб да не вредят. Да обичаш другите и тебе да обичат. Да си човек между човеците.

Исмаил бег испи и трета чаша с мастика и, секаш, добил вдхновение, продължи:

— Душа и свят ми е да седна вечер на това място, да гледам безкрайната земя и ведрото небе... Гледаш, гледаш нивята, гледаш равнините като се губят без край, вдигна очи към небеса — и нещо голямо изпълни душата. Небето е на Аллаха — замята на човека.

И както Аллаха е наредил тжй добре небето, човек трябва да нареди земята. А земята ще се нареди, когато човештината се засили.

— Тжй, тжй Исмаил бег, тжй... много ти е права приказката.

До като двамата събеседници си приказваха на жетварките бе сложена тралеца.

Горан Горнака стана, отиде при четата си, даде наставление за сутринта и пак се върна при бега.

И там се поднесе вечеря.

До като двамата вечеряха — нощ преви наоколо и светнаха в небеса звездни седенки.

След вечеря Исмаил бег джлко гледа небето и каго сложи ръка на рамото на Горнака додде с благоговение:

— Как Аллаха всичко е наредил тжй майсторски!

И двамата се вгледаха в ноща.

Нощ пред жетва в равно Загоре!

Небето с тъмни кадифени одежди приласка заспали нивы, а лих вечерник им нашепва вълшебна приказка по златна жетва; някжде неспокоен славей още незабравил майска песен се обажда от близката гора и скоро замлъква; прилеп прилетява като тъмно видение в ноща и се потули; от тук от